

ninger til, hvad der senere er passeret med Hensyn til dette 3die Mindretals Forslag, og til hvad der allerede er fremhævet af det almindelige Udvalgs Ordfører. Det vil erindres, at den høitagtede Premierministers Udtalelse ved Slutningen af Sagens anden Behandling om dette 3die Mindretals Forslag i Virkeligheden fremkaldte en ikke ringe Udsigt til, at det vilde lykkes, ved Hjælp af dette Forslag, at komme til Enighed med Regjeringen, og jeg troer ikke, at det fra nogen Side vil nægtes, at denne Udsigt fremkaldte en ikke ringe Tilfredsstillelse saavel her i Salen som udenfor Salen. Det er vel blevet bemærket af den ærede Ordfører, at disse Udtalelser af den høitagtede Premierminister kun kunde betragtes som løst henkastede, og ligeledes, at de heller ikke kunde ventes at have den Virkning, som de iøvrigt maatte tillægges, paa Grund af, at der ikke fra Folkethingets Side til disse Øtringer kom nogen tilsvarende Gjering; men jeg troer virkelig ikke, at den ærede Ordfører har haft Ret i nogen af disse Paastande. Jeg troer ikke, at det paa nogen Maade kan siges, at den høitagtede Premierministers Udtalelser for hans personlige Bedkommende kunde betragtes som løst henkastede. Den høitagtede Premierminister gif udførlig ind paa dette Forslag, og hvad der nu end er blevet og iøvrigt bliver dets Skjæbne, saa vil det dog være mig en stor personlig Tilfredsstillelse, netop at have hørt den høitagtede Premierministers Udtalelser om Forslaget, om den Udvikling, jeg gav deraf, og om de Anskuelse, jeg fremsatte som dem, der havde bevirket, at jeg sluttede mig til dette Forslag. Det var aldeles klart, at den høitagtede Premierminister dog selv erkjendte det Hensigtsmæssige i dette Forslag, og det er ligeledes vist, at den høitagtede Premierminister udtalte, at han antog, at det var det, der nærmest vilde finde Regjeringens Medhold. Jeg troer virkelig ikke, at det kan siges, at der er nogen væsentlig Forskjel imellem de Udtalelser, som dengang fandt Sted, og dem, som vi nu have hørt af den høitagtede Premierminister med Hensyn til det Forslag, som nu er stillet af den ærede Ordfører, og, skulde der være nogen, saa vilde det være i Favør af det 3die Mindretals Forslag; begge

Udtalelser gif omtrent i samme Retning. Men jeg troer heller ikke, det kan siges med Sandhed, at disse Øtringer ikke bleve efterfulgte af en tilsvarende Gjering fra Folkethingets Side. Det er vel sandt, at ved Afstemningen selv blev endnu Udvalgets Fleertals Forslag fastholdt; men der kunde paa ingen Maade — og det blev ogsaa udtrykkelig udtalt fra flere Sider og navnlig fra den ærede Ordførers, — af denne Afstemning sluttes, at Fleertallet vilde fastholde sit Forslag, og der er ikke Stygge af Tvivl om, at forsaavidt Regjeringen bestemt havde fastholdt Forslaget, vilde det havde vundet en overvejende stor Majoritet; der er vist neppe Nogen her i Salen, der tvivler herom. Jeg skal imidlertid nu ikke dvæle længere derved; det Haab, som da blev vakt, blev meget tidligt igjen udslukket, da der blev foranstaltet en Sammenkomst med flere af Regjeringens Medlemmer, som nu ere her tilstede, og det der blev bestemt erklæret for det Underudvalg, som i dette Diemed var nedsat af Thinget som Udvalg, at Ministeriet ikke kunde tilråde Forslaget. Der blev dengang som en Hovedgrund, der maatte tale derimod, fremhævet nogle Øtringer af den allerstørste Vigtighed, som jeg, uagtet Forslaget ikke længere foreligger, dog mener, at der er en meget alvorlig Dyforring til at dvæle nærmere ved, da de ved denne Leilighed udtalte Anskuelse aabenbart ligesaafuldt ville faae Anvendelse paa flere af de andre nu foreliggende Forslag, og da det i ethvert Fald er særdeles ønskeligt, at der i den Henseende kommer den fuldstændigst mulige Klarhed tilstede. Det blev saaledes bemærket af Ministeriet — og det er jo antydet ogsaa paa andre Maader og til andre Sider — at, ihvorvel det ikke kan benegtes, — hvad man heller ikke vilde benegte, — at der var tilstede det, man kalder en reen juridisk Ret for Rigsdagen til at gjøre den Paastand, at den, inden der toges en endelig Beslutning om Grundlovs-Indskrænkninger eller Forandringer, maatte kjende Fællesforfatningen, saa var der dog afgjørende Grunde, som talte for, at denne reen juridiske Ret ikke kunde faae Anvendelse, idet den vilde komme i en afgjørende Collision med den